

Lány a parton

Sose szerettem a feltűnést, ha én vagyok a központban
és ha képet csinálnak rólam,
de most még is úgy döntöttem, hogy ötletem megvalósuljon,
most az egyszer rászánom magam.
Itt hagyom ezt a fényképet egy Duna-parti fán,
hogy mégse mindenki, csak azok lássák,
kik ők is azt a sorsot kapták, mint én,
akik a saját sírjukat ássák.
Az emberek bolondnak néznek mikor látnak,
hogy magamban beszélek,
nem tudom hibáztatni őket ezért
nem is sejtik, hogy a bennem lakozók mennyire félnek.
Félnek attól, ami remélem jönni fog,
hogy mindent letudjak zárni végleg,
hiába kiabálnak velem, hogy ne tegyem
utamat megvilágítják a folyó parti fények.
Érzem a sors szurkol nekem,
s a kavicsok is segítségemre lesznek,
hogy a Duna hullámok véglegesen ellepjenek
tervem biztos hát menjen, adjunk igazat a jeleknek.
Tudom máshogy is lehetett volna,
ha nem személyiség zavarban szenvedtem volna.